

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Evy Lukotkové v právní věci žalobkyně **O. G.**, zastoupené JUDr. Zdeňkem Hrouzkem, advokátem se sídlem Brno, Pražákova 1008/69, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, sídlem Brno, Žerotínovo nám. 3/5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2012, č. j. JMK 130846/2012, sp. zn. S–JMK 24166/2011/OD/Fö,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni **s e** z účtu Krajského soudu v Brně **v r a c í** zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, a to k rukám jejího advokáta JUDr. Zdeňka Hrouzka ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 20. 12. 2012 se žalobkyně domáhala zrušení výše označeného rozhodnutí, jímž žalovaný k odvolání žalobkyně zrušil usnesení Městského úřadu Kuřim ze dne 26. 1. 2011, č. j. MK/1201/11/OD, sp. zn. S–MK/16349/10/OD, a řízení zastavil. Tímto usnesením městský úřad dle § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zastavil řízení o námitce podjatosti ze dne 25. 1. 2011 podané žalobkyní, coby účastnicí řízení, proti oprávněné úřední osobě JUDr. J. L., referentu odboru dopravy městského úřadu, neboť se jednalo o žádost, která se stala zjevně bezpředmětnou.

Žalobkyně v podané žalobě namítla, že v podání ze dne 25. 1. 2011 a následně i v odvolání ze dne 28. 1. 2011 uvedla důvody namítané podjatosti JUDr. L. Ten jí neposkytl dostatek času k její žádosti o doložení dalších důkazů v rámci správního řízení a následně správní orgán rozhodnutím ze dne 25. 1. 2011 zamítl její námitky a potvrdil provedené záznamy v registru řidičů. Dále žalobkyně uváděla, že se s ní JUDr. L. osobně znal a proto jí neumožnil doplnit dokazování. Námitka podjatosti tedy byla vznesena důvodně a splňovala

veškeré podstatné náležitosti tohoto procesního úkonu. Žalovaný tak pochybil, pokud řízení zastavil a o podané námitce podjatosti nerozhodl.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že shledal pochybení městského úřadu, který se měl vyjádřit k podjatosti oprávněné úřední osoby, jež v řízení prováděla jisté úkony, nikoli řízení o námitce podjatosti zastavit. Z tohoto důvodu usnesení městského úřadu zrušil. Shledanou vadu však městský úřad následně zhojil usnesením ze dne 16. 2. 2011, č. j. MK/2300/11/OD, v němž se vyjádřil k nepodjatosti obou oprávněných úředních osob, tedy jak JUDr. L., tak Bc. M. F. Proto žalovaný řízení o námitce podjatosti zastavil. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Zdejší soud se v první řadě zabýval splněním podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že o žalobě nemůže věcně jednat a odmítl ji z následujících důvodů.

Žalobou jsou napadena rozhodnutí, jimiž správní orgány naložily s námitkou podjatosti podanou žalobkyní vůči oprávněné úřední osobě – úředníku městského úřadu. Tuto námitku podjatosti ze dne 25. 1. 2011 městský úřad obdržel dne 26. 1. 2011. Byla vznesena v rámci dosud pravomocně neskončeného řízení o námitkách podaných žalobkyní proti provedení záznamu bodů v registru řidičů dle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a to v momentě, kdy již bylo vydáno meritorní rozhodnutí městského úřadu (správního orgánu prvního stupně), které však dosud nebylo doručeno žalobkyni. O odvolání žalobkyně proti meritornímu rozhodnutí městského úřadu žalovaný rozhodl dne 19. 11. 2012.

Jak plyne z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu [viz např. rozsudky ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Afs 20/2003-23, publ. pod č. 114/2004 Sb. NSS, a ze dne 15. 7. 2010, č. j. 7 Afs 56/2010-59 (ve spojení s usnesením Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3007/10)], rozhodnutí správce daně o vyloučení svého pracovníka z daňového řízení je rozhodnutím, kterým se pouze upravuje vedení řízení [§ 70 písm. c) s. ř. s.], a které tudíž není přezkoumatelné samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Případné vady daňového řízení způsobené nesprávnou aplikací ustanovení o vyloučení pracovníků správce daně je možno namítat v řízení o opravných prostředcích proti meritornímu rozhodnutí.

Byť se uvedená judikatura týká rozhodnutí o podjatosti úředních osob podílejících se na správě daně, jsou její východiska i závěry plně aplikovatelné i v nyní souzené věci.

Pro posouzení otázky, zda je ve správním soudnictví přípustné přezkoumání rozhodnutí správního orgánu o podjatosti úřední osoby, je třeba posoudit jeho charakter, tedy to, zda zasahuje do veřejných subjektivních práv žalobkyně a zda jde o konečné rozhodnutí v daném správním řízení (zde ve věci námitek proti provedení záznamu bodů v registru řidičů).

Usnesením o námitce podjatosti, tedy o vyloučení, resp. nevyloučení úřední osoby ze správního řízení, je rozhodováno toliko o tom, zda ta která úřední osoba bude či nebude dále participovat na probíhajícím správním řízení. Podle svého charakteru jde pouze o rozhodnutí o vedení řízení (tedy o rozhodnutí procesní), jímž se upravují poměry

ve správním řízení, resp. vytváří se předpoklady pro to, aby mohlo být ve věci meritorně rozhodnuto. Usnesení městského úřadu o námitce podjatosti podané žalobkyní, jakož i rozhodnutí žalovaného o odvolání proti tomuto usnesení, tedy nejsou konečnými rozhodnutími ve věci samé, ale pouze rozhodnutími dílčími, která by měla rozhodnutí ve věci samé předcházet.

Výrok předmětného usnesení (ve spojení s rozhodnutím odvolacího orgánu) tedy svým charakterem přímo nezasahuje do subjektivních práv účastnice řízení (hmotně-právní pozice žalobkyně). Takové rozhodnutí nespadá pod definici § 65 odst. 1 s. ř. s., podle níž se lze správní žalobou domáhat zrušení pouze takových rozhodnutí správního orgánu, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti, nestanoví-li soudní řád správní nebo zvláštní zákon jinak. Na tom ničeho nemění, že proti usnesení o námitce podjatosti je přípustné odvolání.

Krom možného zásahu do hmotně-právní pozice účastnice řízení je pak nutno zkoumat také to, zda nebylo zasazeno do jejího práva na řádný proces, jehož ochrany se lze u soudu domáhat. Tak by tomu mohlo být například v situaci, pokud by se tímto usnesením (resp. rozhodnutím o odvolání proti němu) příslušné správní řízení končilo. O tento případ však v dané věci nejde.

Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 89/2010-152, ve věci „*Ateliér pro životní prostředí, o. s. „*“, podjatost nastává přímo ze zákona při splnění podmínek stanovených v § 14 odst. 1 správního řádu (rozhodnutí o podjatosti určité úřední osoby má pouze deklaratorní charakter). Dospěje-li např. odvolací správní orgán k závěru, že řízení před správním orgánem prvního stupně bylo vedeno podjatou úřední osobou, musí k takové okolnosti přihlídnout, neboť se jedná o takovou vadu řízení, která podle § 89 odst. 2 zpravidla bude důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Jak uvedeno již výše, byla předmětná námitka podjatosti podána v rámci dosud pravomocně neskončeného správního řízení, a správní orgány tak měly příležitost se s obsahem této námítky vypořádat v rámci správního řízení o věci samé. Případné vady způsobené nesprávnou aplikací § 14 správního řádu v daném případě tak lze ve správním soudnictví napadnout jedině žalobou směřující proti meritornímu rozhodnutí městského úřadu, potažmo žalovaného. Takovou žalobu ostatně žalobkyně podala a je zdejší soudem vedena pod sp. zn. 29 A 42/2013.

Nyní projednávanou žalobou tedy bylo napadeno rozhodnutí, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem. Takové rozhodnutí ovšem není samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví, neboť na ně dopadá kompetenční výluka podle § 70 písm.c) s. ř. s. Z tohoto důvodu soud žalobu odmítl pro nepřípustnost podle § 46 odst. 1 písm. d) a § 68 písm. e) s. ř. s.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla žaloba odmítnuta.

Výrok o vrácení zaplaceného soudního poplatku žalobkyni se opírá o § 10 odst. 3 *in fine* zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. srpna 2013

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu